

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ, ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ, ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ.

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΜΑΡΙΕΤΤΑ, ΜΑΡΙΟΣ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1874: Ο Ρίχαρντ Βάγκνερ γράφει την τελευταία νότα της όπερας Το Λυκόφως των Θεών, με την οποία ολοκληρώνεται ο κύκλος του δακτυλιδιού.

1904: Τα πρώτα μηχανοκίνητα λεωφορεία κάνουν την εμφάνισή τους στους δρόμους του Παρισιού, αντικαθιστώντας τις ιππύλατες άμαξες.

1915: Ισχυρή αγγλογαλλική ναυτική μοίρα καταλαμβάνει τη Μήλο, θέλοντας να πιέσει τον Βασιλιά Κωνσταντίνο να εξέλθει στον πόλεμο με την πλευρά της Αντάντ.

1942: Ο σκιτσογράφος Μπομπ Κλάμπετ δημιουργεί τον χαρακτήρα κινουμένων σχεδίων Τουίτι Μπερντ, τον αιώνιο στόχο του γάτου Σιλβέστερ.

1974: Ο IRA τοποθετεί βόμβα σε παμπ του Μπέρμιγχαμ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 21 θαμνώνες. Θα συλληφθούν 6 άτομα, θα καταδικασθούν ισόβια, αλλά χρόνια μετά θα αθωωθούν. (Οι 6 του Μπέρμιγχαμ)

1977: Το υπερηχητικό επιβατικό αεροπλάνο Concorde εκτελεί την παρθενική εμπορική πτήση του, από το Λονδίνο στη Νέα Υόρκη.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1694: Βολτέρος, φιλολογικό ψευδώνυμο του Φρανσουά Μαρί Αρουέ, γάλλος συγγραφέας και διανοούμενος. (Θαν. 30/5/1778)

1902: Άιζακ Μπασέβιτς Σίνγκερ, αμερικανοεβραίος συγγραφέας. Βραβεύτηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1978. (Ο Λογοκλόπος). (Θαν. 24/7/1991)

1950: Αλμπέρτο Χουαντορένα, κουβανός αθλητής των 400 μέτρων. Κατέκτησε το χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μόντρεαλ το 1976 και σήμερα είναι στέλεχος της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Στίβου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1811: Χάινριχ Φον Κλάιστ, γερμανός δραματουργός και ποιητής της ρομαντικής σχολής. (Γεν. 18/10/1777)

1882: Σεργκέι Νετσάγιεφ, ρώσος μηδενιστής και τρομοκράτης. (Γεν. 2/10/1847)

2000: Εμίλ Ζάτοπεκ, τσέχος αθλητής του στίβου. Ο «άνθρωπος - ατμομηχανή» ήταν ο μεγάλος πρωταγωνιστής των Ολυμπιακών Αγώνων του Ελσίνκι το 1952, κερδίζοντας 3 χρυσά μετάλλια (5.000 μ., 10.000 μ. και μαραθώνιο), με ολυμπιακά ρεκόρ σε διάστημα 8 ημερών. (Γεν. 19/9/1922)

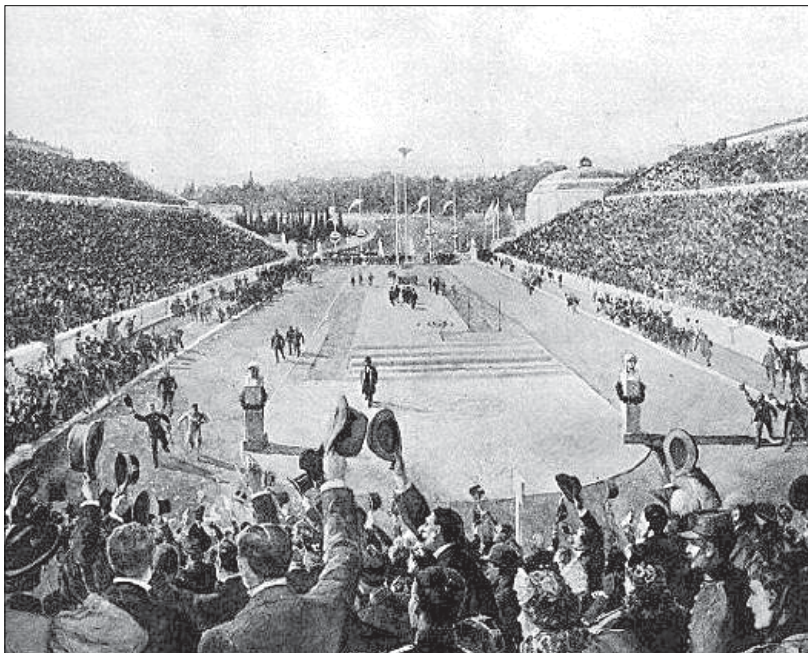
Η ιστορία του Μαραθωνίου Δρόμου

Αγώνισμα δρόμου μεγάλης αποστάσεως (42.195 χλμ.), που περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα των Ολυμπιακών Αγώνων από την πρώτη διοργάνωση το 1896 στην Αθήνα. Μαζί με τα 100 μ. είναι τα δύο πιο δημοφιλή αγωνίσματα του στίβου.

Στην αρχαιότητα ο Μαραθώνιος δεν υπήρχε ως άθλημα, ούτε και κάποιο παρόμοιο αγώνισμα. Η ιδέα για την καθιέρωσή του ανήκει στον γάλλο φιλόλογο Μισέλ Μπρεάλ (1832-1915), ο οποίος έπεισε τον φίλο του Πιερ ντε Κουμπερντέν να το συμπεριλάβει στο πρόγραμμα των Α' Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας, σε ανάμνηση της νίκης των Ελλήνων κατά των Περσών στον Μαραθώνα (490 π.Χ.), την οποία ανήγγειλε στους Αθηναίους ο ημεροδρόμος Φειδιππίδης με την κραυγή «Νενικήκαμεν», προτού αφήσει την τελευταία του πνοή και αφού είχε διανύσει τρέχοντας την απόσταση από το πεδίο της μάχης στον Μαραθώνα στην Αθήνα.

Ο πρώτος Μαραθώνιος δρόμος έγινε στις 10 Μαρτίου 1896, κατά τη διάρκεια των Α' Πανελληνίων Αγώνων Στίβου και ήταν αγώνας πρόκρισης για τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας. Νικητής αναδείχθηκε ο Χαρίλαος Βασιλάκος με 3 ώρες και 18 λεπτά, ενώ ο μετέπειτα νικητής των Ολυμπιακών Αγώνων, ο θρυλικός Σπύρος Λούης τερμάτισε πέμπτος. Ο 23χρονος νερούλας από το Μαρούσι πήρε τη ρεβάνς λίγες ημέρες αργότερα, στις 29 Μαρτίου, όταν κέρδισε τον πρώτο Μαραθώνιο των Ολυμπιακών Αγώνων με επίδοση 2 ώρες, 58 λεπτά και 50 δευτερόλεπτα.

Από τότε, ο Μαραθώνιος άρχισε να κερδίζει συνεχώς σε δημοτικότητα και σήμερα είναι ένα από τα δημοφιλέστερα αθλήματα του στίβου. Αγώνες Μαραθωνίου δρόμου διεξάγονται όχι μόνο στο πλαίσιο των μεγάλων αθλητικών

διοργανώσεων, αλλά και μεμονωμένοι, με μαζική συμμετοχή αθλουμένων (Μαραθώνιος Βοστώνης, Λονδίνου, Αθήνας κλπ).

Η διαδρομή του Μαραθωνίου δεν ήταν από την αρχή σταθερή. Οι μαραθωνοδρόμοι στην Αθήνα έτρεξαν γύρω στα 40 χιλιόμετρα, όπως και στους επόμενους αγώνες. Το 1924 η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή καθιέρωσε την απόσταση των 42.195 μέτρων, δηλαδή τη διαδρομή που διέτρεξαν οι δρομείς από τη βασιλική εξέδρα μέχρι το στάδιο κατά τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου το 1908.

Το αγώνισμα του Μαραθωνίου διεξάγεται σε δημόσιο ασφαλτοστρωμένο δρόμο. Επίσημα εθνικά ή παγκόσμια ρεκόρ δεν αναγνωρίζονται από την IAAF, διότι το αγώνισμα διεξάγεται σε διαφορετικές εδαφολογικές συνθήκες. Την καλύτερη επίδοση στους άνδρες έχει σημειώσει ο κενυάτης Γουίλσον Κίψανγκ με 2 ώρες, 3 λεπτά και 23 δευτερόλεπτα (28 Σεπτεμβρίου 2013), ενώ

στις γυναίκες η επίδοση της βρετανίδας Πόλα Ράντκλιφ με 2 ώρες, 15 λεπτά και 25 δευτερόλεπτα αντέχει από το 2003.

Τα αντίστοιχα ελληνικά ρεκόρ κατέχουν ο Σπύρος Ανδριόπουλος (ΑΠΣ Πάτρα) με 2:12.04 (9 Οκτωβρίου 1988) και η Μαρία Πολύζου (Πανελλήνιος ΓΣ) με 2:33.40 (23 Αυγούστου 1998). Την καλύτερη επίδοση στην ιδιαίτερα δύσκολη κλασική διαδρομή (Τύμβος Μαραθώνα - Παναθηναϊκό Στάδιο) κατέχει ο Ιταλός Στέφανο Μπαλντίνι με 2:10:55 από τους Ολυμπιακούς της Αθήνας το 2004. Στους ίδιους αγώνες σημειώθηκε και η κορυφαία γυναικεία επίδοση από τη γιαπωνέζα Μιζούκι Νογκούτσι με 2:26:20.

Ο πρώτος διεθνής μαραθώνιος επί της κλασικής διαδρομής έγινε στις 2 Οκτωβρίου 1955, αν και η απόφαση προϋπήρχε από το 1938. Ο αγώνας έγινε με τη συμμετοχή 21 αθλητών (12 Έλληνες, 4 Αιγύπτιοι, 2 Γιουγκοσλάβοι και από ένας Ιταλός, Γερμανός και Φινλανδός) και νικητής αναδείχθηκε ο φινλανδός Βέικο Κάρβονεν με 2:27:30.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Αποστασία χωρίς αποστάτες δεν γίνεται

Από τον ΓΙΑΝΝΗ ΛΥΒΙΑΚΗ

Η αλήθεια είναι ότι οι υποθέσεις αποστασίας της νεότερης πολιτικής ιστορίας της χώρας, με εξαίρεση την περίπτωση Νόβα-Τσιριμώκου, εκτυλίχθηκαν στο παρασκήνιο και όχι στο προσκήνιο. Και από αυτή την άποψη, έχουν ίσως ένα δίκιο όσοι σήμερα λένε ότι το δημόσιο προσκλήτήριο του Αλ. Τσίπρα προς τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ να εγκαταλείψουν το κόμμα τους, άρα και να ρίξουν την κυβέρνηση, δεν ταιριάζει με την πολιτική ηθική της Αριστεράς.

Ακόμα όμως και αν κάποιος προσχωρήσει σε αυτή τη θέση, οφείλει να σημειώσει ότι: Πρώτον, είναι λιγότερο ηθικό να στηρίζεις μία πολιτική που πιστεύεις -αν το πιστεύεις- ότι βλάπτει τη χώρα σου. Δεύτερον, είναι λιγότερο ηθικό να επιμένεις και να προσπαθείς να πείσεις έναν ολόκληρο λαό ότι αυτή η πολιτική

μπορεί να βγάλει τη χώρα από το τούνελ της ύφεσης, της ανεργίας και της συνεχούς και ραγδαίας πτώσης του βιοτικού του επιπέδου, όταν χρόνο με το χρόνο τα πράγματα σε όλα τα επίπεδα επιδεινώνονται.

Ούτε όμως αυτή η σύγκριση αγγίζει την ουσία της επίθεσης που δέχθηκε ο κ. Τσίπρας, ο οποίος έκανε την πρόταση. Ο άμεσος χρόνος και η οξύτητα της αντίδρασης πρωτίστως του ΠΑΣΟΚ και μερίδας του Τύπου και δευτερευόντως της Ν.Δ. σχετίζονται κυρίως με τους αποδέκτες της πρόσκλησης Τσίπρα και όχι με τον ίδιο τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ. Στην πολιτική, αποστασία δεν υπάρχει χωρίς αποστάτες και στόχος της αντίδρασης είναι να μην υπάρξουν... αποστάτες και όχι να μην υπάρχουν προσκλήτρια.

Αν υπάρχει κάτι για το οποίο ο Αλ. Τσίπρας

και ο ΣΥΡΙΖΑ ελέγχονται, είναι για την ξαφνική... αγάπη που δείχνουν για τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ. Πριν από λίγους μήνες ή ημέρες οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ ήταν, για την αξιωματική αντιπολίτευση, λιπόψυχοι, βολεμένοι, συστημικοί, δεξιοί, βουλευτικοί με την εξουσία και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Και έρχεται τώρα ο κ. Τσίπρας και γι' αυτούς τους ίδιους να πει ότι «δεν θα ζητήσουμε συγχωροχάρτια», αλλά και ότι «όσοι αποφασίσουν με την ψήφο τους να θέσουν τέρμα στην καταστροφική πορεία της χώρας, θα έχουν την πλατιά αποδοχή της λαϊκής βάσης, των τοπικών κοινωνιών και των πολιτών που τους εξέλεξαν και δεν αντέχουν άλλο».

Αυτή η στροφή Τσίπρα πράγματι είναι σε μια απόσταση με την πολιτική ηθική της Αριστεράς. Προσεγγίζει περισσότερο την πολιτική σκοπι-

μοτήτων, ποντάροντας ωστόσο στην πραγματικότητα. Στην πραγματικότητα, που λέει ότι το προσκλήτητί του απευθύνεται σε βουλευτές που γνωρίζουν ότι έχουν λίγες έως ελάχιστες πιθανότητες επανεκλογής μένοντας στο σημερινό ΠΑΣΟΚ και στηρίζοντας την κυβερνητική πολιτική ως τις επόμενες εκλογές. Και ενδεχομένως να ενισχύσουν κάπως αυτές τις πιθανότητες αν έστω και αργά περάσουν από το «μνημονιακό» στο «αντιμνημονιακό» στρατόπεδο, με την άδεια και τις ευλογίες του ΣΥΡΙΖΑ.

Και όσο και αν διαμαρτύρεται και καταγγέλλει ο κ. Βενιζέλος, όσο η κατάσταση στη χώρα δεν αλλάζει και η Ελλάδα δεν απαγκιστρώνεται από το Μνημόνιο και την καταστροφική του πολιτική και δεν φαίνεται το φως στο τούνελ, αυτό το δέλεαρ θα είναι μεγάλο για κάθε βουλευτή.